

godt, lå antallet af tvangsauktioner på godt 4.000.

For ejerlejlighederne kan tilsvarende konstateres et fald i antallet af kundgjorte tvangsauktioner fra knap 3.900 i 1990 til antagelig under 1.000 i 1995. Bare i løbet af det seneste år, dvs. fra oktober 1994 til oktober måned i år, er antallet af tvangsauktioner for parcelhuse faldet med en tredjedel, mens det for ejerlejligheder er faldet med godt 40 pct.

Den positive udvikling afspejler sig også i realkreditinstitutternes beholdning af overtagne ejerboliger. Antallet af overtagne boliger toppede ultimo 1990 med ca. 5.700 ejerboliger, mens det ved udgangen af 2. kvartal 1995 er nedbragt til 527 boliger.

Dette burde være tal nok til, at vi med sindsro kan konstatere, at situationen på ejerboligmarkedet langt om længe er blevet normaliseret, og som følge heraf er grundlaget for de særlige bestemmelser i boligreguleringslovens § 15 a og lejelovens § 53 om fri lejefastsættelse ved tidsbegrænset udlejning af visse ejerboliger bortfaldet.

På denne baggrund kan det ikke overraske, at regeringen ikke kan støtte et forslag om at gøre denne særordning permanent.

Hans Peter Baadsgaard (S):

Når Socialdemokratiet i sin tid medvirkede til at gennemføre disse lejevilkår for udlejningen af ejerboliger, så skyldtes det, at situationen på ejerboligmarkedet var meget vanskelig. Og der er jo andre elementer i de foranstaltninger, der på det tidspunkt blev gennemført for at lette situationen for boligejerne.

Som det just blev gennemgået af boligministeren, så er alle disse vanskeligheder ryddet af vejen. Situationen på ejerboligmarkedet er normaliseret, og derfor er det også rimeligt, at vi vender tilbage til normale forhold, for så vidt angår udlejningsreglerne. Derfor kan Socialdemokratiet ikke støtte lovforslaget.

John Vinther (KF):

I sagens natur kan det vel ikke undre nogen, at Det Konservative Folkeparti støtter lovforslaget. Vi er jo selv medforslagsstillere.

Til gengæld undrer det mig en smule, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget. Boligministeren har selvfølgelig ret i de mere historiske betragtninger om, hvorfor man indførte denne ordning – hvilket jeg ikke skal modsætte mig – men det er unægtelig svært at komme uden om, at ordningen også har varetaget en række andre

hensyn end lige netop boligsituationen på daværende tidspunkt.

Lad mig blot fra bemærkningerne nævne, at den nuværende ordning har givet en bedre udnyttelse af den eksisterende boligmasse, en lettere adgang til at få en bolig for akut boligsøgende – hermed opfylder den jo også i et vist omfang et socialt sigte – den har medvirket til et mere fleksibelt og hurtigt reagerende boligmarked, og så har den naturligtvis i en vis udstrækning lettet presset på det øvrige boligmarked.

Det er da rigtig nok, at man kan sige, at det oprindelige sigte med lovforslaget eller med ordningen er bortfaldet, men det kan vel ikke skade, at man viderefører ordningen, gør den permanent, når den nu opfylder disse andre krav. Så jeg undrer mig lidt over, at boligministeren og regeringen stejler så meget, men det har måske noget at gøre med det mere vidtgående politiske sigte.

Det skal jo ikke være nogen hemmelighed, at Det Konservative Folkeparti ønsker en liberalisering af lejelovgivning, at vi ønsker en afregulering, hvor dette forslag selvfølgelig er en del af det sigte. Det er måske dér, det halter lidt hos regeringen, men jeg håber, at vi formår at finde en løsning under udvalgsbehandlingen, der kan tilfredsstille alle parter.

Villy Søvndal (SF):

Lovforslaget fra Venstre og De Konservative drejer sig om fri huslejelejerfastsættelse i en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder, der udlejes tidsbegrænset. Det er et ønske om at forlænge den lovgivning, der i 1991 blev indført af den borgerlige regering og i øvrigt forlænget af den socialdemokratiske regering i 1994. Ordningen udløber med udgangen af 1995.

Da loven blev vedtaget i 1991, stemte såvel SF som Socialdemokratiet imod med den begrundelse, at man ikke ville åbne op for yderligere boligspekulation. Jeg skal ikke kaste mig ud i den lange ideologiske debat, men blot gøre opmærksom på, at vi er tilhængere af et reguleret boligmarked og ikke tilhængere af et ureguleret boligmarked.

Da loven sidst var på dagsordenen, nemlig i 1994, stemte SF for med den klare understregning, at der ikke kunne blive tale om at forlænge loven yderligere, og det er derfor klart, at SF er imod.